

[Freddy Madsen.]

politik, der kan virke positivt ind på vigtige områder af fordeling og beskæftigelse, vil der under alle omstændigheder være vanskeligheder, fordi storkapitalen sidder på de afgørende økonomiske kommandoposter i samfundet og igennem de beslutninger, de træffer, sætter snævre grænser for folketingets muligheder for at udforme den økonomiske politik.

Alligevel burde der være muligheder, når man tager i betragtning, at det offentlige efterhånden forvalter mere end halvdelen af de disponible indkomster i samfundet. Efter vores opfattelse er der ikke noget forkert i det, hvis disse muligheder blev udnyttet til en omfordeling af værdierne i overensstemmelse med de arbejdendes interesser, men det er det stik modsatte, der er tilfældet. I virkeligheden skal de seneste års stærke stigning i de offentlige udgifter ses som et instrument til at udnytte de værdier, der skabes i produktionen, i overensstemmelse med et lille mindretals interesser.

Også på det område udvikles vores land i overensstemmelse med de lovmæssigheder, der præger den kapitalistiske udvikling på den nuværende etape. I stigende grad udnyttes statsapparatet af storkapitalen som et redskab til at øge udbytningen af lønarbejderne og til at forsøge på at lappe på de modsætninger og kriser, som den kapitalistiske udvikling uundgåelig fører med sig.

Det er også på den baggrund, man skal vurdere den stærke utilfredshed, der vokser frem i befolkningen, selv om den endnu for en stor del er præget af mangel på bevidsthed om de egentlige sammenhænge og årsager til miseren.

Men graver man lidt i dybden i finansloven, er det såmænd ikke så svært at få øje på. Bare nogle enkelte eksempler viser det. Det gælder naturligvis først og fremmest skatteopkrævningen, hvor almindelige indtægter er blevet brandskattet både igennem de direkte skatter og især igennem momsens, der ensidigt vender den tunge ende nedad.

Samtidig giver man gennem fordelagtige afskrivninger, lav selskabsbeskatning og direkte tilskud betydelige bidrag til det store erhvervsliv, og så ser man endda igennem fingre med de 19 mia's indtægt, der direkte unddrager sig beskatning.

Men det er ikke bare opkrævningen af

midlerne, der afspejler storkapitalens indflydelse, den går også meget tydeligt igennem, når man betragter udgifterne på finansloven. Det gælder ikke mindst de internationale monopolvers indflydelse. Det er ingen tilfældighed, at nettoudgifterne til EF allerede nu er vokset til 1,1 mia kr. om året, og at militærundergifterne på 4,5 mia kr. er en hellig ko, der ikke må skæres så meget som en øre af selv i disse tider, hvor alle taler om, at der skal spares.

Til gengæld er udgifterne på boligområdet faldende; derved sikrer man, at den private finansiering giver mulighed for betydelige profitter, og at boligen fortsat kan være et spekulationsobjekt.

Man jamrer ofte over de sociale udgifter, og visse kredse ser deres fordel i en hetz på dette område. Hvad man glemmer eller øjensynlig lukker øjenene for, er, at disse udgifter i vid udstrækning er en statslig serviceydelse for det kapitalistiske produktionsliv. Opskrivningen af arbejdstempo, hensynsløs anvendelse af giftige materialer og nægtelse af en række forebyggende foranstaltninger er en ikke ringe årsag til stigningen i antallet af invaliditeter, førtidspensioneringer osv.

Stigningen i uddannelsesudgifterne var i mange år udtryk for et direkte krav om at sikre den nødvendige højt uddannede arbejdskraft i det kapitalistiske system. Nu går kravet i retning af øget specialisering og målrettethed mod bestemte arbejdsopgaver, og så skal der vendes om og skæres ned.

Mange flere eksempler kunne nævnes på, hvordan finansloven skæres til i de herskende økonomiske kredses interesse, men lad dette være nok. Det foreliggende forslag, der er udarbejdet af den forrige regering, føjer sig smukt ind i rækken af disse finanslove. Det er ikke bedre, men værre, og det kan næppe undre nogen. Af hensyn til udviklingen af produktiviteten var det nødvendigt med en skattelettelse, den var skæv og kom hovedsagelig de store indkomster til gode. Til gengæld skal regningen i alt væsentligt betales af de lave indkomster igennem en række sociale nedskæringer. Ellers følger forslaget som sagt det mønster, jeg netop har omtalt.

Da det naturligvis er ganske uacceptabelt for os, har vi fundet, det var vor naturlige forpligtelse at foreslå ændringer, der viste,